

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Βετίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἔθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὺς οκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιφανεῖς σύγχρονοι γυναῖκες. Σεβερὶνη (μετ' εἰκόνας) — Καθημε-
ριναὶ ἐντυπώσεις. Τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.
— Δύο ναοὶ καὶ δύο θρησκείαι — Καλὴν ἀντάμωσιν (διήγημα πρωτότυ-
πον ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου). — Αἱ ἀκόλουθοι τῆς Τσαρίνας
(ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου). — Ἑλληνὶς κελ-
λιτέχνις εἰς Δρέσδην Περικοπὴ ἐπιτολῆς. — Ἐσπερίδες καὶ θέατρον.
— Βίαι συγχρόνων Ἑλληνίδων. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπι-
φυλλίς.

Severine θέσιν ἐπιφανῆ μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν καὶ δημο-
σιογραφικῶν ἐξοχότητων τοῦ αἵματος.

Εἶναι τακτικὴ συνεργάτις τοῦ Figaro, τῆς Eclair, τοῦ
Journal, γράφει δὲ καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Jacqueline εἰς
τὸν Gaulois καὶ εἰς τὸν Gil-Blas. Ἡ συνέντευξις τῆς μετὰ
τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ XIII ἡ δημοσιευθεῖσα ἄλλοτε εἰς τὸ
Figaro ἀποτελεῖ τὸ μᾶλλον ἄξιον μελέτης σημεῖον τοῦ δημο-
σιογραφικοῦ τῆς σταδίου. Καὶ δύνα-
ται τις νὰ φαντασθῇ τι περιεργότερον
καὶ πνευματωδέστερον τοῦ διαλόγου,
ὅστις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ
Καθολικισμοῦ καὶ τῆς ἀρχαίας διευθυ-
ντρίας τῆς «Φωνῆς τοῦ Λαοῦ» τῆς κοι-
νωμιστικῆς ταύτης καὶ ἀντιχριστιανι-
κῆς ἐφημερίδος; Ὅποιαν εὐρύτητα βλέ-
ψε ν' ἀπεκάλυψεν ἡ συνέντευξις αὕτη
καὶ παρὰ τῇ ἐξόχῳ συγγραφῇ καὶ παρὰ
τῷ ὑπερτάτῳ ἄρχοντι καὶ ποντίφικι
τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν ἄρχεται
δημοσιεύουσα ἀπὸ σήμερον τὰς εἰκόνας
τῶν ἐπιφανεστέρων συγχρόνων γυναι-
κῶν τοῦ κόσμου, μὲ συντόμους βιογρα-
φικὰς σημειώσεις περὶ ἐκάστης τούτων
Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα
τῆς Γαλλίδος συγγραφέως καὶ δημοσιο-
γράφου κ. Severine τῆς τόσον γνωστῆς
εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ εἰς
τὸν κόσμον τῶν δυστυχῶν, ὧν ἐγένετο
πάντοτε θεομότατος προστάτης καὶ
συνήγορος.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ Severine εἶναι μί-
α τῶν δημοτικωτέρων συγγραφέων, λα-
τρευομένη κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰς λαϊ-
κὰς τάξεις, ἕνεκα τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέ-
ροντος καὶ τῆς συμπαθοῦς στοργῆς μετ'
τῆς συνηγορῆς ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων καὶ
τῆς ἀκαταπονήτου πολεμικῆς, μετ' ἧς ἐπιτίθεται κατὰ παν-
τὸς ἀδικούντος.

Γὸ νευρῶδες ὄφρος τῆς, τὰ θέματα ἅτινα πραγματεύεται
μετ' ἰδιαιζούσης ὄλως πρωτοτυπίας, ἐν ἧ καταφαίνεται ἰδίᾳ
ἡ ἐνθουσιώδης αἰσθηματικότης τῆς, ἡ βαθυτάτη ἀντίληψις
καὶ ἡ εὐρύτης ἐνταύτῳ τῶν ἰδεῶν τῆς ἐξησφάλισαν εἰς τὴν

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Νὰ ἔχω ἀντιπάλους καὶ πολεμίους
εἰς τὰς ἰδέας μου ἄνδρας μόνον, ὑπο-

μονή. Ἀλλὰ νὰ ἔχω καὶ σὲ τὴν καλλιτέραν μου φίλην, αὐτὸ
εἶναι ἀνυπόφορον. Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι μὲ ἐσὲ συμφωνοῦν
αἱ περισσότεραι γυναῖκες τῆς τάξεώς σου. Ὅλοι σεῖς δηλαδὴ
τῶν ὁποίων ὁ δρόμος εἶναι ἐστρωμένος μὲ ρόδα, τῶν ὁποίων
ἡ ζωὴ εἶναι μίᾳ συνεχῆς πανήγυρις.

Μειδιάς, μοὶ λέγεις, ὅταν μανθάνῃς ὅτι ἡ ἐργασία τῆς

γυναϊκός ἐν Ἑλλάδι κερδίζει καθ' ἡμέραν ἔδαφος καὶ οἰκτείρεις ὄλας ἡμᾶς τὰς ἐξημεμένους κεφαλὰς, αἱ ὁποῖαι ἔχομεν τὴν μεγάλην, τὴν ἀκατανόητον μανίαν νὰ θέλωμεν νὰ καταδικάσωμεν τὸ λεπτοφῆς καὶ τρυφερὸν πλάσμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Πλάστης ἐστόλισε καὶ ἐξωράτισε τὸ ἔργον τῆς Δημιουργίας εἰς καταναγκαστικά ἔργα.

Ἐψυχολόγησα πολὺ καὶ ἐμελέτησα ἀκόμη περισσότερον τὴν φράσιν σου αὐτήν. Ὡστε δι' ἐπὶ ἐργασίᾳ σοβαρὰ, ἐργασίᾳ τακτικῇ, ἐργασίᾳ ὑποχρεωτικῇ εἶναι ἡ ὑπερτάτη τῶν ποινῶν. Εἶναι στέρησις τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, εἶναι στέρησις μυρίων καθημερινῶν μικρῶν ἀπολαύσεων, εἶναι μεταίωσις τοῦ σκοποῦ τῆς γυναικείας ζωῆς.

Σκοπὸς δὲ τῆς γυναικείας ζωῆς, προορισμὸς ὄλων ἡμῶν ἀδιακρίτως κοινωνικῆς θέσεως καὶ πλούτου εἶναι, κατ' ἐσέ, νὰ βασιλεύωμεν εἰς τὸν οἶκον, νὰ στολιζώμεν αὐτόν, νὰ τὸν μεταβάλλωμεν εἰς θερμότητιον ἢ εἰς φωλεάν ἢ εἰς κλωθὸν ὠρατον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνώμεθα παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ ἐκθέσωμεν ὡς πτηνὰ εὐμορρα, ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου τὴν στιλιθιδόνα καὶ τὰ ὠρατὰ τῶν πετρῶν μας χρώματα, ἢ νὰ κάμωμεν νὰ ἀκουσθῇ ἐνώπιον τρίτων τὸ τερέτισμα τῆς λάλου γλώσσης μας.

Ἄλλὰ μήπως δὲν ἔχῃς δίκαιον νὰ εἶσαι φανταστικὴ ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ κλωθοῦ καὶ τῶν θερμοκηπίων, ἀφοῦ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου ἐπὶ αἰῶνας ἤδη δὲν παύουν νὰ μᾶς παρομοιάζουσι πρὸς ὠρατὰ ἀνθη ἢ πρὸς λάλα πτηνὰ, ἢ πρὸς πεταλούδας ἐλαφρὰ καὶ πολυχρώμους, αἱ ὁποῖαι ζοῦν διὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν;

Ἐν πρᾶγμα μόνον οὔτε σύ, οὔτε οἱ θιασῶταί τῆς γυναικείας ζωῆς, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἰδικῶν σου βλέψεων, δὲν ἐπρόσεξαν ποτέ. Ὅτι ὁ βίος τῶν πτηνῶν τοῦ κλωθοῦ καὶ τῶν ἀνθέων τοῦ θερμοκηπίου δὲν εἶναι οὔτε ἐπινοήσις τοῦ θεοῦ, οὔτε νόμος τῆς φύσεως. Τὰ πτηνὰ, ὁ καλὸς θεός, εὐμορρα ἢ μή, τὰ ἀφῆσεν ἐλεύθερα νὰ βασιλεύουν εἰς τὸν κόσμον ὄλον, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητοῦν τὴν τροφήν των μὲ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς νινδύλους, τοὺς ὁποῖους ἡμετὰ ἰσχυροτέρων ἀέναντος πάλη των θὰ εἶχεν ὡς ἐπακολούθημα. Τὰ ἀνθη ἢ καλὴ μήτηρ των γῆ τὰ θέλει νὰ ἀνοίγουν τὴν εὐοσμον καὶ ὠρατὰν στεφάνην των ὑπὸ τὴν θαλπερὰν τοῦ ἡλίου σκέπην, μὲ τὴν δρόσον τῆς πρωῆς ζωογονοῦσαν τὰ πέταλά των, μὲ τὴν εἰς χυμούς γενναίους πλουσίαν τῆς ρίζης των θέρψιν, ἐνδυναμώνουσαν τὸν ὀργανισμόν των.

Πῶς λοιπὸν ὅ,τι ὁ δημιουργὸς δὲν ἠρνήθη οὔτε εἰς τὸ μικρὸν πτηνόν, οὔτε εἰς τὸ ἀσθενὲς ἀνύλλιον, θέλεις σύ νὰ ἀρνηθῆς εἰς τὸ φύλον σου; Φυβεῖσαι, λέγεις, τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα. Ἄλλὰ δὲν φοβεῖσαι τὸν ἐκ τῆς ἀσφυξίας καὶ τῆς στερήσεως θάνατον δι' αὐτήν; Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἀνήκουσα εἰς κύριον καὶ αὐθέντην, τὸν ὁποῖον προωρίσθη νὰ τέρπη καὶ φαιδρῆν, εὐθὺς ὡς τὸ κάλλος τῆς μαρνανθῆ καὶ ἡ νεότης τῆς ἀπανθήσεως, ἢ ζωὴ τῆς εἶναι μαρτύριον, ἢ ὑπαρξίς τῆς οὐσίας; Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ὑπὸ τοὺς κοινωνικοὺς ὁρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποῖας ζῶμεν σήμερον, δυσκόλως εὐρίσκει τὸν τόσον ἀπαρκίτητον διὰ τὴν ἀσθενῆ ὑπαρξίαν τῆς κύριον αὐτόν, καὶ ὅτι τότε ἡ ζωὴ τῆς διαρρέει ἄχρους, ἀσκοπος μὲ νεότητα προώρως σβεσθεῖσαν, μὲ θησαυροὺς ὄλους ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, ἢ ὁποῖα φλέγει τὰ

παρθενικά τῆς στήθη καὶ τὴν ὁποῖαν ὡς ἔνοχος ὀφείλει νὰ θάπτῃ εἰς τὰ ἀδιείσδυτα τῆς ψυχῆς τῆς βάθης;

Αἱ! φίλη μου. Αἱ ἰδέαι σου αὐταὶ ἦσαν βεβαίως ἐφαρμοστικοὶ ἄλλους καιροὺς καὶ ὑπὸ ἄλλας κοινωνικὰς περιστάσεις. Σήμερον ὅμως ὅταν ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς διὰ τὴν τακτικὴν καὶ ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς, εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκμεταλλεῖται καὶ τὸ ἔξομα τοῦ πτηνοῦ καὶ τὸ εἰς τὸ ἀπειρον σκορπιζόμενον ἄρωμα τῶν ἀνθέων, σήμερον ὅτε οἱ μεγάλοι καὶ κραταιοὶ τοῦ κόσμου κατέρριψον πρῶτοι τὸ πολυτελὲς ὑπόδχθρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχον ὑψώσει τὸν βωμὸν τῆς γυναικείας λατρείας, σήμερον ὅτε οἱ Ὀλυμποὶ τῶν νέων δογμάτων δὲν καταλέγουσι γυναικὰς μεταξὺ τῶν θεῶν των καὶ αἱ Νύμφαι καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες παρεχώρησαν τὴν θέσιν των εἰς χρυσοφόρα ξόανα, σήμερον ὅτε ὑπάρχει κίνδυνος μὴ ἡ μητρότης μεταβληθῇ εἰς ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν εὐπόρων μόνον τάξεων, σήμερον ἢ ἐμμονὴ εἰς τὰς ἰδέας αὐτὰς ὅχι μόνον εἶναι οὐτοπία ἀσύγνωστος, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν βαθμιαίαν τοῦ πληθυσμοῦ ἐλάττωσιν, εἰς τὴν ἐξασθένεισίν μας ὡς ἔθνους καὶ ὡς φυλῆς.

Σεῖς αἱ προνομιούχοι τῆς τύχης μείνατε, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ὡς εἶπατε καὶ εἰς τὸ παρελθόν. Οἱ μικροὶ πόδες σας ἄς μὴ πατήσουσι ἐπὶ ζωῆς των ἔδαφος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι σκεπασμένον ἀπὸ τὰ πτηνὰ Περσικῶν. Αἱ χεῖρές σας ἄς λάμπουν ὡς κρίνα ὑπὸ τὰς ἀρωματώδεις σκευασίας τῶν ἀνατολικῶν λιπασμάτων, οἱ ῥόδινοι δάκτυλοί σας μὲ τοὺς ἀποστίλνοντας ὄνυχας ἄς ἀποφυλλίζουσι μόνον ἔκ καὶ μαργαρίτας. Ὁ νοῦς σας ἄς πετᾷ πάντοτε ὀπισθεν τῶν ἐλαφρῶν ροδοχρῶσων νεφῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ αὐγὴ, προοιωνίζουσα τὴν ὠρατὴν ἡμέραν, κεντᾷ τὰ παρκαπετάσματα τῆς αἰθερίας παστᾶδος τῆς. Ἡ καρδίᾳ σας ἄς σκιρτᾷ μόνον, ὅταν ἡ γυμναστικὴ καὶ ὁ χορὸς καταπονῆ τὸ σῶμά σας, ἢ ὅταν ἄλλη εὐτυχιστέρα σας κατώρθωσιν νὰ ἴδῃ καίμενον πέριξ τῆς περισσώτερον λιθνωτὸν λατρείας καὶ θαυμασμοῦ. Μείνατε πάντοτε ὅλαί σεῖς, ὡς αἱ εἰς τὰς χρυσαῖς παγόδας δικιτώμεναι τῶν Ἰνδῶν θεότητες, θυμαζόμεναι μὲ ὠρατὰ ἀρώματα καὶ μένουσαι αἰωνίως τὸ ἄλυτον αἶνιγμα τῆς δημιουργίας, τὸ ἀκατανόητον καὶ μυστηριώδες τῆς φύσεως κατασκευάσμα.

Ἡμᾶς δὲ τὰς κοινὰς θνητάς, ἡμᾶς αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθημεν διὰ τὴν πάλην καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τῶν ὁποῖων αἱ χεῖρες καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ καρδίᾳ ἐπλάσθησαν διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν δρασίαν καὶ τοὺς πόνους, ἡμᾶς ἀφετέ μας τυυλάχιστον ἐλευθέρως εἰς τὸ ἔργον μας, χωρὶς μὲ τὰς προλήψεις σας καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς σας καὶ τὰ σαρκαστικά σας ἐπιγράμματα νὰ θέτητε τόσους φραγμοὺς εἰς τὸν μετὰ τόσων κόπων καὶ ἀγῶνων ἀνοιγόμενον δρόμον μας, τόσα ἐμπόδια εἰς τὸν μόλις ἀνατέλλοντα ὀρίζοντα τῆς νέας δράσεώς μας, ἢν ἡ φύσις τῶν πραγμάτων ἐπιβάλλει καὶ ἡ ἐργασίᾳ εὐλογεῖ καὶ ἐξαγαγίσει.

Ἄλεξάνδρα Παπαδοπούλου

Τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ γνωστὸν σου τῆς Ἑλληνίδος Βυζαντινῆς διηγηματογράφου, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἐνθυμίζῃ ὀλίγον τὸν Ψυχάρη καὶ πολὺ τὴν δημόδη, εἰς ἣν γράφει ὄλα τῆς τὰ διηγήματα τὰ τόσον εὐμορρα καὶ τόσον χαριτωμένα καὶ τό-

σον ἐνίοτε σατανικά, θὰ ἦτο ἀσχετον μὲ τὰ γραφόμενά μου, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐργαζομένης γυναικῆς, ἐὰν δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ θύμα τῶν ἰδικῶν σου πλανημένων προλήψεων.

Τὴν φιλοξενῶ, φίλη μου, ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἀγαπῶ τὸ σπινθηροβολοῦν πνευμά τῆς καὶ τὸ ἀπλανὲς ἐνίοτε καὶ ἀφρημένον βλέμμα τῆς καὶ διέρχομαι ἀληθῶς ἀπολαυστικὰς ἡμέρας εἰς φυλακίαν μαζῆ τῆς ὅχι σχολαστικῆς, οὔτε δοκησιοπιστικῆς. Ἀλλὰ ὀμιλίαν εὐχάριστον, τερπνὴν, μὲ μεταπτώσεις ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιώδεις θαυμασμοὺς τῆς διὰ τὴν πόλιν μας καὶ τὰ μνημεῖα τῆς Τέχνης μας, καὶ τὸν ὠρατὸν οὐρανὸν μας καὶ τὰς θαυμασίαις γραμμὰς τῶν βουνῶν μας, εἰς ἐλαφρὰ μελετήματα καὶ κρίσεις περὶ τῆς συγγρόνου φιλολογίας μας, περὶ τῶν σημερινῶν συγγράφων τῶν ἰδικῶν μας ὡς καὶ τῶν ξένων, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἐκλέγομεν πάντοτε τοὺς καλλιτέρους καὶ συζητοῦμεν ἐπὶ τῶν ὠραιότερων ἔργων των.

Τώρα μὴν ὑποθέσης, σὲ παρακαλῶ, ὅτι αἱ συζητήσεις μας αὐταὶ παρατείνονται πολλὴν ὥραν, ὅτι λαμβάνουν χαρακτήρα ἐπι κρίσεων καὶ ἐλέγχων καὶ ὅτι ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὰς μόνον λαμβάνομεν ὕφος σοφῶν; ἢ λογίων; γυναικῶν. Ἀπὸ τὰ φλυαρήματά μας αὐτὰ μᾶς ἀποσπᾷ συχνότατα νέον θέμα ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα σύ μετὰ τόσης ἐντροφῆς ἠδονῆς. Τὸ χρώμα μιᾶς ταινίας, τὸ σχέδιον ἐνὸς ὑφάσματος τοῦ συρμοῦ, ὁ τρόπος τῆς διευθετήσεως τῆς κόμης εἶναι τὸ ἄλλας τῶν ἀσυνδέτων καὶ ἀτελειῶτων συζητήσεών μας.

Λοιπὸν ἡ νέα μου αὐτὴ φίλη, ἢ τόσον ἐξυπνη, ἢ τόσον ψυχολόγος, ἢ συχνὰ πυκνὰ μετ' ἀληθοῦς σκληρότητος ἀνυπέμνησα τὴν γυναικίαν καρδίαν καὶ ἀπικαλύπτουσα ἀμειλίχως ὄλα τὰ ἔλκη καὶ ὄλας τὰς ἀηδίας, αἰτίνας ἐνδημοῦν εἰς αὐτήν, ἀκριβῶς ἔνεκα τοῦ ματαίου καὶ ἀσκόπου καὶ ὀνηροῦ βίου τῆς γυναικῆς καὶ τῆς ψευδοῦς καὶ ἐπιπλάστου μορφώσεώς τῆς, ἐξανίσταται καὶ δικμαρτύρεται εὐθὺς ὡς ἀκούση νὰ γίνηται λόγος περὶ γυναικείου ζητήματος.

Πῶς ἐξηγεῖς, σὲ παρακαλῶ, τὸ φαινόμενον αὐτό; Τόσον καὶ αὐτὴ ἔχει ποτισθῆ μὲ τὰς ἰδέας τῶν πολλῶν, τόσον αἱ προλήψεις καὶ ἡ παράδοσις τὴν κρατοῦν δεσμίαν εἰς τὸ παλαιὸν καθεστῶς, τόσον ἔσως τὸ πνευμά τῆς συνείησε νὰ θεωρῆ τὴν γυναῖκα ὡς ἀποκλειστικῶς κατοικίδιον καὶ προωρισμένον μόνον διὰ τὴν δικιωνίαν τοῦ εἶδους, - καὶ τοῦτο διότι ζῆ εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον βασιλεύει ὁ γυναικωνίτης καὶ οἱ εὐνοχοὶ κρατοῦν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ μαστιγίου των ποίμνικ ὄλα γυναικῶν—ὥστε μόνη ἡ ἰδέα τοῦ νέου καθεστῶτος τὴν τρομάζει.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ παλαιοῦ συστήματος τὰ βλέπει, τὰ ἀναγνωρίζει. Θέτει καθ' ἡμέραν τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν πληγῶν αὐτῶν, τῶν ἀπειλοῦσῶν κοινωνικὴν γάγγραιναν, καυτηριάζει, σαρκάζει, σατυρίζει καὶ εὐθὺς ὡς τῆς ὑποδείξει τὸ φάρμακον, ἐξεγείρεται, δικμαρτύρεται, καὶ ἐπαναλαμβάνει στερεοτύπως τὰ αὐτὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σύ καὶ οἱ ὀμοφρονεῖς σου λέγουσι καὶ γράφουσι πάντοτε.

Τὸ μᾶλλον δὲ ἀξιοπεριέργον εἶναι ὅτι ἡ Βυζαντινὴ φίλη μου, ἐὰν ἤθελε νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ἰδίας ἱκανότητος, ἐκ τῆς ἰδίας δεξιᾶς φύσεως, ἐκ τῆς ἰδίας νοημοσύνης καὶ εὐφυΐας καὶ αὐτεργείας ὄλας τὰς γυναῖκας, δὲν ἔθ' ἐτόλμα ποτέ νὰ τὰς καταδικάζῃ εἰς τὸ αἰώνιον ποῦ—au feu, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς ἀρνή-

ται τὸ δικαίωμα νὰ φιλοδοξοῦν καὶ ἐπιζητοῦν καὶ προπαρσκευάζουσι μέλλον καλλίτερον τοῦ παρόντος.

Τώρα θὰ ὑποθέτης ἔσως ὅτι ἡ ἰδία ἐκτὸς τῶν διηγηματίων καὶ ἠθογραφῶν, τὰς ὁποῖας τόσον εὐμορρα ζωγραφίζει κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, ἔχει ἐπιδοθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ οἰκοκυριὸν καὶ δὲν ἐξῆλθε διόλου τῶν στενῶν ὀρίων τοῦ οἴκου εἰς τὸν ὁποῖον θέλει πάντοτε τὴν γυναῖκα κλεισμένην. Διόλου. Εἶναι τακτικὴ συνεργάτις τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», περιόδικου ἐκδιδομένου εἰς Κ/πολιν καὶ τιμῶντος τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, μεταβαίνει τακτικῶς εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Περιόδικου, ἐργάζεται, δρᾷ, ταξιδεύει, ὡς κάθε γυνὴ ἐννοῦσα πόσον ὑψηλὰ τὴν ἀναβιάζει ἡ εὐγενὴς ἐργασίᾳ.

Ἄρχαῖοι καὶ σύγχρονοι ναοὶ

Μαζῆ τῆς ἐπεσκέφθη τὴν ἐπαύριον ἀμέσως τῆς ἀφίξεώς της τὸν ἱερὸν βράχον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑψοῦται ὁ χρυσοῦς σκελετὸς τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου. Ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐπίσκεψις τὸ προσκύνημα αὐτό, τὰξιμον ἱερὸν, τὸ ὁποῖον ὄλοι οἱ ἐργάται τοῦ πνεύματος, ὄλοι οἱ θαυμασταὶ τοῦ καλοῦ ὑπόσχονται εἰς τὸν ἑαυτὸν των εἰς ὅσον μακρυνὰς χώρας καὶ ἀν εὐρίσκωνται, καὶ τὸ ὁποῖον μετὰ συγκινήσεως θρησκευτικῆς ἐκτελοῦν πάντοτε, ἐὰν καὶ δι' ὄρας μόνον ἐπισκεφθοῦν τὴν πόλιν μας.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη μοὶ ἐνθύμισε καὶ πάλιν τὴν εἰς Τῆνον πανήγυριν τῆς Παρθένου τοῦ Χριστιανισμοῦ, νομίζω δὲ ὅτι αἱ νέαι ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεις μου ἔρχονται εἰς ἐπικύρωσιν τῶν ὄσων σου ἔργων εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολήν.

Πῶς ἐξηγεῖς ὅτι μόνον τὰ σωζόμενα ἐρείπια μιᾶς ἐθνικῆς θεότητος μετὰ παρέλευσιν δύο ὄλων χιλιᾶδων ἐτῶν ἐλκύουν ἀκόμη τόσους προσκυνητὰς ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου; Πῶς ἐξηγεῖς ὅτι ἀνεξαρτήτως εἰδικῆς τινας ἐυρτής καὶ πανηγύρεως ὁ βράχος τῆς Ἀκροπόλεως εἶναι ἐπὶ σειρὰν ἤδη αἰῶνων τὸ σημεῖον, πρὸ τοῦ ὁποῖου ταπεινὴ καὶ συγκεκινημένη προσέρχεται ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ γένους καὶ θρησκείας;

Ἡ ἐπὶ τοῦ βράχου αὐτοῦ κυριαρχήσασα θεότης κατερρίφθη ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς δόξης τῆς. Τὸ ἱερὸν τῆς κατεπατήθη. Αἱ εἰκόνες καὶ τὰ ἀγάλματά της ἐσυλήθησαν. Ὁ ναὸς της μετεβλήθη εἰς ἐρείπια καὶ ὅμως ἔμεινε καὶ μένει πάντοτε τὸ φωτεινὸν τοῦ κόσμου σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πᾶς ἀνθρώπος, ἐπιζητῶν εἰς τὴν γῆν τὴν ιδεώδη τελειότητα, ἢν ἀπαντᾷ τις μόνον εἰς τὸν οὐρανόν. Διὰ τὸ νὰ ἰσχυρῶς ὕλικῆς, θρησκείας ἦτις ἀπέδωκεν εἰς τοὺς θεοὺς της μὲ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ πολλὰς ἀνθρωπινὰς ἀτελείας καὶ ταπεινὰ πάθη, διὰ τὸ νὰ μὴν πάντοτε ὁ κατ' ἐξοχὴν ναός, ὁ συγκεντρῶν ὄλον τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν αἴγλην τῆς τελείας, τῆς ὑψηλῆς, τῆς ιδεώδους, τῆς μεγάλης καὶ ἀνευ ὀρίων ἰδέας τῆς θεότητος;

Εἶναι μήπως θαῦμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν τὸ ἰδανικὸν τὸ ὁποῖον ἐξεπροσώπευεν ἐν τῷ κόσμῳ ἡ λατρευτὴ τοῦ Διὸς κόρη; Εἶναι μήπως μαγικὸν τι φίλτρον, τὸ ὁποῖον ρέει εἰς ὑποχθονίαν τινὰ που ἐκεῖ πηγὴν καὶ τὸ ὁποῖον ἐλκύει καὶ μαγεύει καὶ σαγηνεύει ἐπὶ τόσας ἤδη γενεὰς τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα; Ὑπάρχει ἔσως καὶ ἐδῶ ὡς καὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Τῆνου πηγὴ ἀγιάσματος τῆς Παρθένου;

Τελούονται ἴσως ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ καὶ σήμερον ἀκόμη θού-
ματα; Ἀλλὰ τότε διατί οἱ ἐδῶ προσερχόμενοι χριστιανοὶ
προσκυνηταί, διατί οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, ἂν καὶ τέκνα τῆς
νέας τοῦ Χριστοῦ θρησκείας, εἰς τὴν κόρην τῶν ἐθνικῶν θεῶν
προσφέρουν τὸν λιθωνιτὸν τῆς ψυχῆς των, τὸ μύρον καὶ τὸ
θυμίαμα τῆς χριστιανικῆς καρδίας των;

Μήπως γυνὴ δὲν λατρεύεται ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ; Μήπως
ἐκεῖνη ὡς καὶ αὕτη δὲν ἀντιπροσωπεύει τὴν τελείαν ἀρετὴν καὶ
σύνεσιν, τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον τῆς γυναικείας δυνάμεως, τὴν
ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους ἐξανθρωπιστικὴν καὶ εὐεργετικὴν ἐπί-
δρασιν τῆς φυσικῶς ἀσθενεστέρας πρὸς τὸν φύσει ἰσχυρότερον;
Μήπως ἂν αὕτη ἐφώτισε καὶ ἐνέπνευσε τὰς ἐξοχωτέρας τοῦ
κόσμου διανοίας καὶ διεσκέδασε τόσα τοῦ ἀνθρώπινου πιεύ-
ματος σκότη, καὶ ἐκεῖνη δὲν ἔφερον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς
ἑνα θεόν, ὅστις κλητύγησε τὸν κόσμον ὅλον μετὰ τὸ ἀτθεστον
φῶς τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης;

Διατί λοιπὸν ἡ ἀγγελη τῆς συγχρόνου Παρθένου νὰ ἀκου-
ροῦται πρὸ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς παρθένου τῆς ἀρχαιότητος;
Διατί ἡ ἀγγελη μορφή ταύτης νὰ ὠχρῆ καὶ ἀλλοιοῦται πρὸ
τοῦ ἀκτινωτοῦ, τὸ ὅποσον ἐπιστέφει τὸ ἐρειπιῶδες καὶ ἀπο-
συνθεμιμένον ἐκεῖνης ἱερὸν; Διατί ὁ χριστιανὸς νὰ διατρέχη
τὸν κόσμον ὅλον, νὰ δικασθῆ ἀπεράντους σέππας καὶ ἀβα-
θεῖς ὠκεανούς, ὅπως ἀποκαλυφθῆ πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἐνδικιτήμα-
τος τῆς ἐδῶ Παρθένου, ἐνῶ ἄγνωστὸ καὶ τὴν ὑπαρξίν ἀκόμη
τοῦ ναοῦ τῆς εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰγίου θαυματουργούσης
μητρὸς τοῦ θεοῦ;

Θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἶπω τὸ δικαίον; Θέλεις νὰ ἀκούσῃς τὴν
αἰτίαν τῆς εἰδωλολατρικῆς αὐτῆς ὑπεροχῆς εἰς κόσμον καὶ
λαὸν χριστιανικόν; Θέλεις νὰ μάθῃς διατί τολμῶ νὰ θέτω
τὴν χεῖρα εἰς ὅ,τι ἐπικράτησε νὰ θεωρητῆ σεβαστὸν καὶ ἀψο-
γον καὶ νὰ ἀνεγείρω τὸν πέπλον, τὸν ὅποσον αἱ προλήψεις καὶ
ἡ βραβεύσις τῶν πρώτων χριστιανικῶν λαῶν ἠπλώσαν ἐπὶ τοῦ
ιδεώδους τῆς κατ' ἐξοχὴν μεγάλης καὶ ἰδανικῆς θρησκείας μας;

Διότι ἐσχματίσθη τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἐὰν ὁ χριστιανικὸς
φανατισμὸς ἐψυχράνηθῃ, ἐὰν ἡ θρησκεία μας συνοψίζεται
σήμερον εἰς τὴν τυπικὴν μόνον ἐκτέλεσιν καθηκόντων τιῶν,
ἐὰν τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὅποσον ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσεν ἐπὶ μι-
ριάδων πτωμάτων τῶν πρώτων φανατικῶν χριστιανῶν, κλονί-
ζεται σήμερον, ἐὰν τὸ μέγα καὶ ἅγιον ἰδεῶδες, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου
ἔχυσεν ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου τὸ θεῖον αἷμά του, δὲν εἶναι πλέον
καταληπτὸν εἰς ἡμᾶς, ἐὰν τέλος οἱ σημερινὶ χριστιανοὶ εἴ-
μεθα περισσότερον εἰδωλολάτραι τῶν ἀρχαίων, αἵτιον τούτου
εἶναι ὅχι τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας μας, ὅχι ἡ κακὴ ἢ ἀπι-
στος φύσις μας, ὅχι τὰ ἐκτραχυνθέντα αἰσθηματά μας, ἀλλ'
οἱ εἰδωλολατρικοὶ τύποι, ἡ εἰδωλολατρικὴ ἐξωτερικεὺς τῆς
θεότητός μας.

Οἱ Ἐθνικοὶ τῆς ἀρχαιότητος περιέβλινον τοὺς θεοὺς των μετὰ
ὅλον τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀληθοῦς καὶ
ἀφθίτου ἰδεώδους τῆς τέχνης, τῆς ἐντελεστερέας ἐκδηλώσεως
τῆς θείας τοῦ ἀνθρώπου καταγωγῆς. Ἐὰν ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ
μεγάλη ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μόνως δύναται νὰ θεμελιωθῆ
θρησκεία τις, ἐὰν αὕτη ἀποτελῆ τὸν ἀλάθητον τύπον τῆς
ἐξωτερικεύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδεώδους, βεβχίως οἱ ἀρ-
χαιοὶ εἶναι ὁ μόνος λαός, ὁ ὅποτος ἂν καὶ εἶχε θρησκείαν
ψευδῆ, ἐτήρησεν ὅμως εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους αὐτῆς τὸν

κανόνα τοῦ ἀπολύτως ἀληθοῦς, τοῦ ἀπολύτως τελείου, τοῦ
ἀπολύτως καλοῦ. Τὰς ὑλικὰς των θεότητας περιέβλινον μετὰ
τὴν ἀγγελην τοῦ ἀθανάτου τῆς τέχνης μεγαλείου. Καὶ διὰ
τοῦτο μέχρι σήμερον, ὅτε οἱ θεοὶ των κατέπεσαν καὶ ἡ λα-
τρεία των ἐξηφκίσθη, οἱ νοοὶ των καὶ ἐρειπιῶδες εἶ-
μπέουον θρησκευτικὸν μεγαλεῖον ἀρρητον, καὶ ἐνώουον ὑπὸ τὰ
μεγαλοπρεπῆ ἐρειπία των εἰς μίαν καὶ μεγάλην θρησκείαν τοῦ
ἀπολύτως καὶ ἰδεωδῶς καλοῦ σύμπασαν τὴν πεπολιτισμένην
ἀνθρωπότητα.

Τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ, φίλη μου, τὴν μεγάλην
ἀνάγκην, ἣτις μοὶ ἐπέβλεπε νὰ ἐξαναστῶ κατὰ τῆς εἰδωλο-
λατρικῆς, τῆς ὑλιστικῆς ἐξωτερικεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκα-
τάσχετος φέρεται ἡ ἰδικὴ μας ἐκκλησία, νὰ δικαιωρηθῶ κατὰ
τῶν παιδαριωδῶν στολισμῶν, ὑπὸ τὸ στίλβον βάρος τῶν ὁποίων
κρύπτεται ἡ ἀληθινὴ θεότης μας, ἣς τὸ φῶς θαμβουτεῖ καὶ ἡ
ἀγγελη χάνεται ὑπὸ τὸ πρόστυχον μέταλλον, διὰ τοῦ ὁποίου
οἱ κοινοὶ θνητοὶ ἐπεκράτησε νὰ κρύπτουον τὴν μακαίαν καὶ ἀση-
μον μεγαλειότητά των.

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΙ

Τὶ μάτια κόκκινα πρησμένα, ἐκλαψες τόσῳ ἀπρόσεκτα,
ποῦ λέμιχες τὸ καλὸ σου τὸ φουστάνι. Σὲν νὰ χάρηκε ὁ
κόσμος. Ἐφυγε καὶ θὰ γυρίσῃ πάλι σὲ λίγο· εἶνε ἀνάγκη
τώρα νὰ κλαῖς καὶ σὲ μένα μ'προστά, ἐνῶ ἔφυγον οἱ ἀδελ-
φές σου; Σ' ἐκεῖνες μ'προστά, δὲν σοῦ λέγω, χρέος σου
ἦταν νὰ κλάψῃς, μάλιστα ἔπρεπε καὶ νὰ λιποψυχήσῃς καί...

Ἡ Μυρσίνη, ποῦ ἔβλεπεν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, πετά-
χθηκε ἔξωφρα καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ ἐθόλωναν
τὰ μάτια τῆς ἔλαμψε ἀκτινα χαρᾶς.

— Τί ἔπαθες Μυρσούλα;

Ἡ Μυρσίνη εἰδειξε μετὰ τὸ δακτυλάκι τῆς ἔξω ἔσ' τὸ δρόμο
καὶ εἰς τὸ δωμάτιον.

Μὰ ἡ κ. Σουσανίτσα, ποῦ εἶδεν ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἰδειχεν ἡ
κόρη τῆς, περᾶχθηκε περὶ γρήγορα καὶ ἔκλεισε τὴ θύρα.

— Τί κάμνεις, μητέρα μου, ἐκεῖνος εἶνε, ἔξαλλοθε...

— Αἶ, καὶ πῶς εἶνε ἐκεῖνος; Μήπως θαρρῆς, πῶς θὰ
σ' ἀφίσω νὰ τρέξῃς μ' αὐτὰ τὰ κόκκινα μάτια καὶ τὸ πρη-
σμένο πρόσωπο, νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ σὲ σιχαθῇ; Ἐξέχασες πῶς
εἶνε ἀκόμη ἀρραβωνιστικὸς σου μόνον καὶ πρέπει νὰ σὲ
βλέπῃ πάντα εὐμορφη καὶ περιποιημένη; Ὅχι σὲ σιχαθῇ,
ἀμα σὲ ἰδῇ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

Ἡ Μυρσίνη δὲν καλοκατάλαβεν, μὰ ἡ κ. Σουσανίτσα
ἐνόησε πῶς εἶπε ἀρετὰ καὶ ἀφοῦ διώρθωσε τὰ μαλλιά τῆς
ἐμπρὸς ἄτον καθρέπτη καὶ φόρεσε καὶ μὴ δαντέλλα μαύρη
ἔσ' τὸ λαμὸ τῆς γὰρ περὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἔφυγε βιαστικῶς.
«Ἐυρέτε, μαμμιά, ἔχασα τὸ τραῖνο καὶ δὲν θέλησα νὰ
τερῶσω αὐτὴν τὴν μιστὴ ὥρα ἔσ' τὸ σταθμὸ· συλλογίσθηκα
πῶς θ' ἔβλεπα ἀκόμη γὰρ λίγο τὴ Μυρσούλα μου καὶ ἔτρεξα».

— Ἀχ, παιδί μου, δὲν τὸ εἶπα ἔσ' τὴ Μυρσούλα. Εἶνε, ξεύ-
ρεις, λεπτὴ καὶ πρέπει ν' ἀποφεύγῃ κάθε συγκίνησιν. Ἐκεῖνη
ἐκλαψε τόσῳ πρὸ ὀλίγου, ποῦ φοβήθηκα· καὶ τώρα μόλις
ἠσύχασε λιγάκι. Θέλεις νὰ ἐπαναληφθῶν τὰ ἴδια;

— Ἀ... ὄχι, μαμμιά, μὰ ἤθελα τόσῳ νὰ τὴν εἶδεπα!

Ἀκόμη δὲν τελείωσε τὸ λόγόν του ὁ Γεώργιος καὶ ἠμῶς

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

μέσα ἔσ' τὸ δωμάτιον ἢ Μυρσίνη, μετὰ τὰ δάκρυα ἔσ' τὰ μάτια
καὶ μετὰ τὸ γέλοιστον ἔσ' τὸ στόμα.

Ἡ κ. Σουσανίτσα, ἡ ὁποία ἐτοιμάζετο νὰ δώσῃ ἔσ' τὴν
ὕπνρητριν τὰ κλειδιά γὰρ νὰ φέρῃ γλυκό, ἔμεινε ἔσ' ἀπο-
σβολωμένη.

Ἡ ὕπνρητριν πῆρε τὰ κλειδιά ποῦ ἔπεσαν ἀπ' τὰ παρ-
λυμένα δάκτυλα τῆς κ. Σουσανίτσας καὶ ἔφυγε.

Ἄχ, δὲν φορεῖ καὶ τὴ ζώνη τῆς· τὴν ἔβγαλε γιὰτὶ εἶχε
δύσπνοιαν. Τί μεγάλη φαίνεται ἡ μέση τῆς! Καὶ τὸ φόρεμά
τῆς λεκιασμένο, τί θὰ σκεφθῇ ὁ ἀνθρώπος. Ἡ Παναγία νὰ
βάλῃ τὸ χεῖρ τῆς, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ἡ δουλειὰ χαμένη.

Ὁ Γεώργιος τὴν βλέπει καὶ ἀπὸ ὅλα ποῦ παρητηρεῖ μετὰ
ἀπελπισία ἡ μητέρα τῆς, ἕνα πράγμα ξεχωρίζει: πῶς ἡ
Μυρσούλα του ὑποφέρει μετὰ τὸν χωρισμὸ αὐτόν. Πῶς τὸν
ἀγαπᾷ, ὅπως ὠνειροπόλησε νὰ ἀγαπηθῇ, καὶ δὲν ἠμιλεῖ
γιὰτὶ δὲν ἔβρισκε λόγια νὰ τῆς τὰ πῆ ὅλα αὐτὰ.

Τὴν κυρία Σουσανίτσαν ἡ σιωπὴ του τὴν ἀπελπίζει καὶ
ἔκανε ἔσ' νὰ πῆ καὶ τι γυρίζει βλέπει τὸ ρολόγι καὶ
λέγει:

— Παιδιά μου, μὴ ξεγυῖσθε· πέρασε ἡ μιστὴ ὥρα.

Ἡ Μυρσίνη κλαίει μετὰ λυγμούς.

— Θέλεις νὰ μείνω; ἔλα, λέγε, θὰ κάμω ὅ,τι θέλῃς· μὰ
μὴν κλαῖς.

— Ἀ, ὄχι. Πήγαίνε. Ἄν δὲν ἦτο ἀνάγκη μεγάλη, δὲν
θὰ ἔφυγε· ἐμένε οὔτε τώρα, οὔτε ποτὲ δὲν θὰ μ' εὔρης
ἐμπόδιο ἔσ' τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σου. Νεὶ, κύριε
Γεώργιε, μὴ με βλέπῃς τόσῳ ἀδύνατον καὶ κλαψάρα, ἐγὼ
ἂν σὲ ἰδῶ κκαμιά φραγ ποῦ ξεχνᾷς τὸ καθήκόν σου, θὰ εὐρ-
τὴν δύναμι νὰ σοῦ τὸ ὑπενημίσιον καὶ ἄς εἶνε αὐτὸ τὸ κα-
θήκον τόσῳ πικρὸ, ἔσ' τὸν σημερινὸν χωρισμὸ μας Πήγαίνε
Ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπε μετὰ τὴν ἀγάπην· ἂ, ἔσ'... αὐτὴν
ἦταν ἡ γυναῖκα ποῦ ἔπλασε μετὰ τὰ ὄνειρά του, αὐτὴ...
ὄχι ἄλλη.

Φίλησε τὸ χεῖρ τῆς πεθερᾶς του, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν στενο-
χώρην τῆς δὲν εἶδε τὴν ὑστερὴν σκηνὴν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ
ζητήσῃ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀσχημὰ τῆς Μυρσίνης τῆς. Ἰλυ-
κορίλησε καὶ τὴν ἀρραβωνιστικὴν του κ' ἐκεῖνη περιχύθηκε
μετὰ τὸ γλυκύτερον κόκκινον χῶμα καὶ ἔφυγε δακρυσμένη.

Ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν τοῦ φάνηκε ἡ Μυρσίνη τόσῳ ὠραία.
Ἄ! ὁ θεὸς νὰ τὴν φυλάγῃ τὴν ἀγαπημένην παιδούλα, νὰ
τὴν σκεπάζῃ ἀπὸ κάθε κακὸ. Καὶ θαρρεῖ πῶς τώρα, ἔσ' τὸ
δεύτερον ἀποχαιρετισμὸν, τὴν ἀγάπησε περισσότερον. Καὶ
ἀλήθεια. Τὴν πρώτην φορά, ἀπεχαίρετισε τὴν κόρη τὴν δα-
σκαλεμένην τῆς κ. Σουσανίτσας, μετὰ τὸ ἀδιάλλαχτον φουστάνι
καὶ τὰ καλοκατενισμένα μαλλιά.

Τὴ δεύτερη φορά, τὴν κόρη ποῦ τὸν ἐλάτρευε, ἀδασιά-
λευτη, φυσικὴ, πικραμένη· μὰ ὄχι, ἡ πίκρα νὰ τῆς γείνη
σύμβουλος κακός. Μὴ γυναῖκα ποῦ σέβεται τὰς ὑποχρεώσεις
τοῦ ἄλλου, ποτέ, καμμιὰ φορά δὲν θὰ ξεχάσῃ τὰς ἰδι-
κάς τῆς· κ' ἐνῶ τὰ συλλογίζεται αὐτὰ, ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς
Μυρσίνης ἀπὸ μακρῆς νὰ ψιφίρῃ: «Καλὴ ἀνάμωσι».

Ἄλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Δὲν ὠνόμασεν εἰτέτι τὰς ἐπὶ τῶν τιμῶν δεσποινίδας, αἵτι-
νες συνοδεύουον τὴν Τσαρίναν κατὰ τὸ εἰς Ἄγγλιν ταξείδιόν
τῆς. Γνωρίζουον μόνον ὅτι ἡ Ἄλεξάνδρα Θεοδωρόβνα εἰτέρχε-
ται εἰς Παρισίους, περικυκλωμένη ὑπὸ λευκῶν ὑπερβορίων κο-
ρῶν, ὧν ἡ καλλονὴ προσθέτει σπάνιον θέληγητρον εἰς τὴν λαμ-
πρότητα τῶν ἑορτῶν τῆς Ρωσικῆς αὐλῆς.

Αἱ νεανίδες, αἱ ἐκλεγόμεναι διὰ τὰ καθαρὰς τιμητικὰ ταῦτα
καθήκοντα, εἶνε πράγματι ἀνεξάρτητοι καὶ δὲν ἔχουσι ἡλι-
κίαν ἀνωτέρην τῶν δεκαεξῆ ἐτῶν—τὸ ἐλάχιστον δηλ. ὅριον
τῆς ἡλικίας καθ' ἣν ἀρχίζουον νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴν Αὐ-
λήν—δύνανται δὲ νὰ στολιζωνται ὑπερμέτρως δι' ἀδαμάντων
καὶ νὰ κλυπτονται διὰ κοσμημάτων ὡς Βυζαντινὰ εἰκόνες.
Ἐπὶ πλέον, οἰκδηῖοτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κοινωνικὴ τάξις, εἰς ἣν
ἀνήκουον ἔχουον εἰς τὸ ἐξῆς δικαίωμα νὰ παρουσιάζωνται εἰς
ὅλας τὰς ἐπισήμους τελετάς, ἐκ τῶν ὁποίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον ἀποκλείονται αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν.

Ἡ ἐκλεγεθεῖσα κόρη εἶναι «δικὴ σήματος» ἐπὶ τῶν τιμῶν δε-
σποινίς, φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ μονόγραμμα τῆς Αὐ-
τοκρατέρας, κεντημένον ἐπὶ μεταξίνης ταινίας χρώματος ἀνοι-
κτοῦ κυανοῦ. Λέγουσιν ὅτι εἰς τὴν Αὐλήν τῆς Ρωσίας οἱ τῆς
ἀρχαιοτέρας καταγωγῆς εὐγενεῖς δὲν εἶνε πράγματι ἡ ἀνώ-
τεροι δοῦλοι, δεσποζόμενοι ὑπὸ τῆς ὑπερτάτης θελήσεως τοῦ
κυβάρχου ὡς ὁ τελευταῖος χωλικός. Καί, ὅσον ἀφορᾷ τὰς «δικὰ
σήματος» ἐπὶ τῶν τιμῶν δεσποινίδας, δὲν εἶνε ἀρα λειψανον
δουλείας ἢ ὑποχρεώσεις· οὐ νὰ φέρωσιν οὕτω καταφανεῖς τὸ σῆμα
τῆς σεβαστῆς αὐτῶν δεσποινίς;

Ἡ πῶς δήποτε αἱ ἀλυτεῖς αὗται, ἂν ὑπάρχουον πράγματι,
εἶναι χρυσαὶ καὶ φαίνονται γλυκεραὶ ἢ στολῆ—ἡ ὁμοιόμορ-
φος—ἢ ἐνδύονται κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας εἶνε δακτυ-
νηροτάτη. Σύγκειται δὲ πρῶτον ἐξ ἐσθῆτος ἐκ λευκοῦ ὄλοση-
ρικοῦ κλειομένης ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν ποδῶν δι' ἀδα-
μαντίνων κομβίων· εἶτα μέγας ἐπενδύτης ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου
διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος μετὰ μακρὰν οὐρανὸν, μετὰ πλατεῖας χει-
ρίδας πίπτει πολυτελῶς ἐπὶ τῆς λευκότητος. Ἀλλὰ τὸ ἀλη-
θὲς χαρακτῆρτικὸν τῆς στολῆς ταύτης εἶναι ἡ κόμμωσις,
εἶδος διακδήματος, κακοσνικ (kakochnik) καλουμένου, ὅπερ
διὰ τοῦ σχήματός του ὑπενημιζεῖ τὸ διακδήμα τῶν ἀρχαίων
θεῶν.

Τὸ κακοσνικ τοῦτο ὡς καὶ τὸ πανονικ (panonik) ὅπερ φέ-
ρουσιν ἀκόμη αἱ κομψαὶ τροφαὶ τῆς Πετροπόλεως καὶ τῆς
Μόσχας, εἶναι ἡ μόνη ἐθνικὴ κόμμωσις, ἣν περὶλαβον ἀπὸ
τὰ ἀρχαία στολάς τῆς μεγάλης Ρωσίας, καὶ σύγκειται ἐξ
ἐρυθροῦ βελούδου ὡς καὶ τὸ τοῦ ἐπενδύτου. Εἶναι δὲ ὅλον κα-
τεσπαρμένον ἀπὸ πολυτίμου λίθου. Μέγας πέπλον ἐκ λευκοῦ
τουλίου προσητημένον εἰς αὐτὸ, πίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ
χάνεται μεταξὺ τῶν ὠραίων πτυχῶν τοῦ φορέματος. Ἐν τού-
τοις ἡ λαμπρότης αὕτη ὀλίγον γρόνον διαρκεῖ. Μετὰ τινὰ ἔτη
ἡ «δικὴ σήματος» ἐπὶ τῶν τιμῶν δεσποινίς μεταβίνει εἰς τὴν
τάξιν τῆς «δι' εἰκόνας» ἐπὶ τῶν τιμῶν δεσποινίδας, καὶ ἀν-
ταλλάσσει τὸν πλοῦσιον πορφύρου ἐπενδύτην ἀντὶ ἄλλου κο-
σμιωτέρου, πρασινοχρόου, δι' ἀργύρου πεποικιλμένου. Ἀφ' ἐτέ-
ρου ὅμως ἡ Τσαρίνα ἐπιτρέπει εἰς αὐτὴν νὰ φέρῃ τὴν δι' ἀδα-
μάντων κεκοσμημένην εἰκόνα τῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ μονογράμ-

ματος, ὅπερ ἕως τότε πιστῶς ἔφερον. Ἐνίοτε καὶ τὸ παρ-
σημιν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν
γυναικῶν ἰδρυθὲν ὑπὶ Πέτρου τοῦ μεγάλου, ἀνταμείβει τὴν
ἐπὶ τῶν τιμῶν δεσποινίδα διὰ τὰς εἰς τὴν Αὐλὴν προσφερθεῖ-
σας ὑπηρεσίας τῆς.

Γενικῶς ἡ Αὐτοκράτειρα ἐκλέγει τὰς ἐπὶ τῶν τιμῶν δε-
σποινίδας τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν οὕτῃ μεταξὺ τῶν θυγατέρων
τῶν κατωτέρων ἀξιοματικῶν ἢ τῶν ἀνωτέρων ὑπὸ κλήλων.
Ὡς πρὸς τὴν παιδείαν ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ πολλὰ ἐκπαιδευ-
τήρια ἅτινα λειτουργοῦσι σχεδὸν ὡς τὰ ἐν Γαλλίᾳ Ecoles,
Saint-Denis καὶ les Loges. Αἱ μεγάλαί τάξεις φέρουσι τὸ
συμβολικὸν ὄνομα τῶν πεπινιέρων (pépinieres) αἱ δὲ μαθη-
τρια ἐξασκοῦνται ἐκεῖ εἰς τὴν ἐθιμοκτικὴν καὶ τὴν ἀφογον
λεπτότητα, ἀφ' ἧς θὰ ἐξαρτᾶται βραδύτερον ἡ τύχη των. Τὸ
ἔνδυμά των συνίσταται ἐξ ἐσθῆτος μαλλίνης μονοχρόου καὶ
μεταξίνης ἐμπροσθέλλας, ἐχούσης τὸ ἐξῆς ἰδιορρυθμον χαρακτι-
ριστικόν· τὸ ἄνω μέρος τοῦ περιχορίου καὶ αἱ χεῖριδες εἶνε
κινητά, ὥστε ὅταν ὁ Τσάρος—ἀπόλυτος κύριος τῶν καταστη-
μάτων τούτων ἄπερ ἐξ ἰδίων του συντηρεῖ—ἔλθῃ ἐξ ἀπροό-
πτου, ὅλοι οἱ νεαροὶ ὅμοι, ὅλοι οἱ νεαροὶ βραχιόνες αὐτοστιγμῆ
ἀπογυμνοῦνται. Καὶ τὸ θέαμα τοῦτο βεβχίως, δὲν στερεῖται
θελγήτρου. Λέγουσι μάλιστα ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος
ὁ Β' οὐδέποτε παρέλειπε νὰ τὸ ἀπολαμβάνῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Κρυσταλλία Δσκαλοπούλου Χρυσοβέργη

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΡΕΣΔΗΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἰωαννίδου, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δύρα, ἀναλαβοῦσα τὸς
ἐπιτυχῶς ἐρμηθεῖαν μουσικῶν τεμαχίων ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶνε ὁ ἄν-
θρωπος τοῦ μέλλοντος. Νεαρά, παιδίον ἀκόμη, ἔχει μέσα τῆς τὸ ἄγιον τῆς
τέχνης πῦρ καὶ ἡ ἱστορία τῆς Κωνσταντινουπολιτικῆς γυναικῆς, ἡ ὅποια
δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀκόμη μουσικόν, θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς
Κωνσταντινουπολιτικῆς.

Δημοσιούμεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τῆς, ἐκ τῆς ὁποίας φαίνεται
ὅλη ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τῆς καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐνθουσιασμός μεταβιβάζεται καὶ
εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ὁνειροπόλησες ποτέ σου καλλιτεχνικὸν σκλόνι; ἔ ὦ πολ-
λές φορὲς καὶ μάλιστα μουσικοῦ artiste. Ἐκεῖνο ὅμως εἰς
τὸ ὅποῖον μᾶς εἰσῆγγαγεν ἡ ὑπηρετρία τῆς Rappoldi, ὑπερέ-
βαινε ὅλας μου τὰς ὄνειροπολήσεις. Μεγάλο, ἀπλούστατο,
ἐπιβλητικόν, μὲ ἐπιπλκ ἀπὸ πράσινο, πολὺ σκούρο βελουδο.
Οἱ τοῖχοι ὅλοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ μεγάλους στεφάνους
δάφνης, τὰ τρόπαια τῶν καλλιτεχνικῶν τῆς θριάμβων. Τι-
ποτε ἄλλο ἀπὸ στεφάνους δάφνης δὲν ἔβλεπες μέσα στὸ
σκλόνι τῆς, ἀλλὰ ἦσαν ἀπειράριθμοι, δεμένοι μὲ μεγάλες
κορδέλες ὅπου ἦτο μὲ χρυσὰ γράμματα τυπωμένο τὸ ὄνομά
τῆς: Laura-Rappoldi-Kalrer. Μέσα ἀπὸ τοὺς στεφάνους
ἐπρόδραλλαν αἱ εἰκόνες τῶν μεγαλειτέρων μουσικῶν, ὡς νὰ
ἐστεφάνωναν ἐκείνους τὰ τρόπαια τῆς καλλιτέχνιδος. Καὶ
εἰς τὰς γωνίας τοῦ δωματίου, μουσικῶν προτομᾶς ἔδραπε
ἐπάνω πὲ βάθρα ὑψηλά, καὶ ἐκεῖνες στεφρνωμένες μὲ τὴ
δικὴ τῆς δάφνη. Ποτὲ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν θὰ ξεχάσω
τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅταν ἀνοίχθηκε μὴ portière καὶ πρ-
ρουσιάσθη ἡ artiste ἐμπρὸς μας. Κοντοῦ ἀνσστήματος, μὲ
κομμένα μλλιά, βλέμμα σπινθηρίζον, ἀμέσως σοῦ δίνει νὰ
ἐνοήσῃς ὅτι ἔχεις μέγαν καλλιτέχνην ἐμπρὸς σου. Μᾶς

ἐδέχθη μᾶλλον ψυχρά, καὶ ὅταν τῆς εἶπαμε τὸν σκοπὸν μας,
ἀπήνησεν ὅτι δυστυχῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῆς εἶχε
κλείσει καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ μὲ δεχθῇ.... Διάβασε ἄρα γε
ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ βλέμμα μου ὅλη τὴν ἀπελπισία ποῦ
μὲ εἶχε καταλάβει; ἴσως γιὰτὶ σηκώνεται καὶ μὲ λέγει
ὅτι θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ νὰ παίξω. Μὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸ πλαγι-
νὸ σκλόνι ὅπου εἶχε ἓνα μεγάλο πιάνο μὲ οὐρά, βιβλιοθήκας
ὀλοκλήρους ἀπὸ νότες, καὶ στὸν τοῖχο ἐπάνω ἀπὸ τὸ πιάνο
τὴν εἰκόνα τῆς εἰς φυσικὸν μέγεθος ὅταν ἦτο νέα, decolle-
tée, μὲ πρόσωπον ποῦ χαμογελοῦσε συμπαθητικά. Δὲν ξέυρω
γιὰτὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξέχασα τὴν αὐστηρὰν καλλιτέχνην
ποῦ μ' ὀδηγοῦσε νὰ μὲ ἐξετάσῃ, καὶ δὲν εἶδα παρὰ μόνον
τὸ συμπαθητικὸν μειδίαμα τῆς εἰκόνας τῆς. Ὁ Θεὸς μ' ἔδωκε
θάρος, ἄλλως τε δὲν εἶμαι δειλῆ.... ἔπαιξα καλὰ ἓνα δύσ-
κολο κομματί τοῦ Chopin. Ἄχ! ὅταν ἐτελείωσα καὶ τὸλ-
μησα νὰ γυρίσω νὰ τὴν ἰδῶ, τί μεταβολὴ ἦτον ἐκείνη! Σὲ
βεβχίω ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ἡ φυσιογνωμία τῆς
εἶχε μεταβληθῇ ὅλως διόλου καὶ μὲ κύτταζε τόσο συμπαθη-
τικά, ποῦ δὲν ἤμπορεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια
πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἑστὰ ἑμάτια μου. Καὶ ἡ μητέρα ἔκλαιε....

Ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ ξεχάσω τὰς στιγμὰς ἐκείνας καὶ
τόρα ἀκόμη ποῦ σοῦ τὰς γράφω, κλαίω... Ἄλλὰ σοῦ τὰς
γράφω ὅλας τὸς λεπτομερῶς γιὰτὶ εἶμαι βεβχία ὅτι ἡ εὐ-
γενής σου καὶ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ θὰ ὑποστῇ τὰς ἰδίαις συγ-
κινήσεις Ἡ Rappoldi μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχω πολὺ talent ὅσῃ
μουσικῆ· ὅτι μὲ λείπουν μὲν ἀκόμη πολλὰ πράγματα ἀπὸ
τὸν μηχανισμόν, ἀλλὰ γρήγορα θὰ τ' ἀποκτήσω μὲ ἐπίμονον
μελέτην, καὶ τέλος πολλὰ περιμένει ἀπὸ μένα. Ὁ ἐπίλογος
ἦτο ὅτι μὲ δέχεται ὡς μαθήτριάν τῆς διότι, καθὼς μοῦ εἶπε
μὲ προτιμᾶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας αἱ ὅποια τὴν παρακαλοῦν·
καὶ μοῦ τὸ εἶπεν αὐτὸ μὲ τόσην ἀπλότητα καὶ εὐκρίνειαν,
ὥστε ἀπὸ τότε ἤρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴν καρ-
δίᾳ μου.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ἡ κ. Παρσκειουπούλου.
Τὸ θέατρον ὄχι πλήρως δυστυχῶς, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία τῆς
«Φροῦ-φροῦ» σχεδὸν πλήρης.
Ἡ κ. Παρσκειουπούλου, ἡ καλλιτέχνης συμπατριωτίς μου,
εἶχε στιγμὰς, τὰς ὁποίας ἤμποροῦσε νὰ ζηλεύσῃ ἡ μεγαλει-
τέρα ἐκ τῶν ἀνεγνωρισμένων καλλιτεχνίδων. Ἦτο χαριε-
στάτη ὡς πλάσμα ἐλαρόν (ἡ Φροῦ-φροῦ εἰς τὰς πρώτας δύο
πράξεις) ἀγαθόν, στραβοχαϊδεμένον. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς καὶ ἡ
στάσις τῆς καὶ αἱ κινήσεις τῆς ἐπεδείκνυον τὴν «Φροῦ-φροῦ»,
ἡ ὅποια ἔζησεν ἐν μέσῳ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς τῆς συγκαταβά-
σεως, τὴν ὁποίαν χρυσώνει ἡ μεγάλη ἀλλὰ καὶ τυρλὴ ἀγάπη.
Καὶ ὅταν τὴν βλέπετε τόσῳ χαριεστάτην καὶ ἀξιαγάπη-
τον τὴν «Φροῦ-φροῦ» συλλογίζεσθε ὅτι ἄδικα ζωγραφίζου-
ν τυφλὸν τὸν ἔρωτα· ἡ στοργὴ εἶνε τυρλὴ, ἐκείνη μόνη.

Ἄλλ' εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς «Φροῦ-φροῦ» ἡ κ. Παρσκειου-
πούλου ἦτο πολὺ μεγάλη. Δὲν ἔβχψεν εἰς ὄχρον τὸ πρόσωπόν
τῆς, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἔκαμε νὰ
ὠχριάσῃ, νὰ γείνη πελιδνὴ καὶ αἱ χεῖρές τῆς ἐκείναι, αἱ νευ-

ρικαὶ χεῖρες συσπῶνται μὲ ἀγωνίαν, ἐνῶ πρὶν ἐμαδοῦσαν
τριανάφυλλα, ὅπως τὰ χεράκια τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ
τὰ πέταλά των τὰ εὐώδη τὰ ἔσπανεν εἰς τὸ μέτωπόν τῆς.

Ὡς «Φροῦ-φροῦ» δὲ ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ ἐπαιτήσῃ στοργὴν,
ἐγκαταλειμμένη καὶ ἔρημος ὡς «Φροῦ-φροῦ» ψυχορραγοῦσα
καὶ ἀποθνήσκουσα ἦτο τόσον θεσπεσία ὥστε ἠσθάνθη διὰ
μῖαν ἀκόμη φορὰν ὑπερῆφάνειν διὰ τὴν Βοσπορίτιδα καλ-
λιτέχνην.

Ἡ δεσποινὶς Ράινεκ, νεωτάτη διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Λουί-
ζης, ἔπαιξε κάλλιστα καὶ ἐφύλαξε μέχρι τέλους τοὺς ἰδίους
χρωματισμούς.

Ἐν γένει ἡ «Φροῦ-φροῦ» ἐπέτυχε διότι καὶ οἱ ἄλλοι ἔκαμον
ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν, ἔπαιξαν δηλ. μὲ φιλοτιμίαν.

Ἡ διάλεξις τοῦ κ. Τιγρὰν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρ-
νασοῦ».

Ἡ ἔσπερις τῆς Τετάρτης, ἂν δὲν θὰ μείνῃ ὡς ἔσπερις
θριαμβευτικὴ καὶ ἀστραπηθόλος εἰς τὴν ἐνθύμειον τῶν πα-
ρευρεθέντων, θὰ μείνῃ ὅμως μίᾳ ἀπὸ τὰς συγκινητικωτέρας
ἐσπερίδας τοῦ «Παρνασοῦ».

Ὁ νεαρὸς Ἀρμένιος κ. Τιγρὰν ὠμίλησε περὶ Ἑλλήνων
καὶ Ἀρμενίων.

Ἐπὶ τοῦ βήματος ὠχρὸς ὁ ρήτωρ, μὲ φωνὴν ἀσθενῆ, ὡς
νὰ σὰς ὑπενθύμιζεν ἡ στάσις του καὶ ἡ παρουσία του μόνη
τὰς προσφάτους τῶν ἀδελφῶν του σφαγᾶς, ὠμίλησε, μὴ κα-
ταδεχθεὶς νὰ χύσῃ ἐν δάκρῳ διὰ τοὺς σφαγέντας, διότι ὅπως
εἶπε αὐτὸς τείχῃ ἐλευθερίας πόλειος θεμελιοῦνται διὰ πτω-
μάτων.

Αἱ ἱστορικαὶ γνώσεις τοῦ νεαροῦ Ἀρμενίου, γνωρίζοντος
κάλλιστα τὴν ἱστορίαν τῆς αἰματοβρεγμένης πατρίδος του,

26 LEON TINSEAU 26

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ὁ Πατρίκιος κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐπισκόπει τὸ συντριβὸν αὐτῶν μελλόν,
τὴν ἀναμένουσιν αὐτοὺς ἀπελπιστικὴν πορείαν καὶ ἐσπαράσσει τὴν καρδίαν.
Τὸ πᾶν ἐστρέφετο ἐναντίον αὐτῶν καὶ ὄρκος, δοθεὶς ἐπιστήμως, ἀπεμάκρυνεν αὐ-
τοὺς παντὸς εὐτυχῶς σημείου, ἂ Ὀρκίζομαι, καὶ ἂν ἀποθάνῃς πρώτος, ποτὲ
ἡ γυνὴ σου νὰ μὴ γείνη ἰδική μου εἶγεν εἰπεὶ τῷ Γοδεφρουᾶ, ἀνοίξας βάρ-
θρον χαῖνον ἤδη εἶπερ ποτε, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς παρὰ τὸ πλευρόν του περι-
διαβασούσης θελκτικῆς καὶ προσφιλοῦς γυναικῆς.

Καὶ ὡς θέλων ν' ἀπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν του τοῦ πείζοντος αὐτὴν βάρους, ἀνε-
φώνησε τὰς λέξεις τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου, δι' ὧν ἐπαρηγόρει καὶ ὑπεστή-
ριζεν αὐτὸν ἐν Ἀλγερίᾳ:

«Ὁ γέγονε, καλῶς γέγονεν.»

XXIY

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν ὁ Γοδεφρουᾶ ἐδέχετο τὴν σύζυγόν του, ἐδέχθη
κατὰ μόναν τὸν Πατρίκιον.

Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν καλλίτερα σήμερον, διότι ἐκοιμήθην στιγμὰς τινὰς, ἐπι-
θυμῶ δὲ φεύγων τοῦ κόσμου νὰ μὴ ἀφίσω ὄπισθὸν μου οὐδ' ἐλάχιστον ἔχνος
ἐγώτισμόν. Ἐγὼ ἤδη πράξις πολλὰς ἐγώτιστικὰς καὶ σκληρὰς πράξεις ἀπέναντι
τῶν προσφιλετέρων μου καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων μοι προσώπων, καὶ
τοῦτο, διότι ὁ ἔρωσις παρουσιάζει καὶ αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ὡς φυσικὰς πράξεις,
ὡς ἀνώτατον δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου

μᾶς ὠφέλησαν διὰ τὴν ἄγνωστον ἐκείνην χώραν, ἡ ὁποία
κλαίει καρδίαις, αἱ ὅποια φιλικώτατα πάλλονται δι' ἡμᾶς.

Ὁ νεαρὸς κ. Τιγρὰν οὕτε ἐξετροχιάσθη οὔτε κατηράσθη,
ἀλλ' οὕτε ἔδειξε μαύρην ἀπελπισίαν. Ἦτο πολὺ ζοφερὰ ἐν
τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἡ περιγραφῆ τῆς δουλείας καὶ δὲν ἐρήγησαν
μόνον οἱ παριστάμενοι Ἀρμένιοι, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὅλοι, οἱ
ὅποιοι γνωρίζομεν τὸ ποτήριον τοῦτο.

Ὁ κ. Τιγρὰν, ὀμίλων περὶ Ἑλλήνων, ἐξεφράσθη μετ' ἐν-
θουσιασμοῦ καὶ περηκολούητε τὰ βήματά μας φωτίζων ἕσα
ἔλεγε μὲ τὴν λύγγον τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς εὐκρίνειας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Τιγρὰν ὠμίλησε ἐκ πηγῶν ἐνθουσιασθεῖς
διὰ τὸν ὕμνον μας, εὐχομαι ὅπως ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας
φωτίσῃ καὶ θερμάνῃ τὴν πολυβασκνισμένην πατρίδα του.

Βυζαντίς

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τὸ ὑποδηματοποιεῖον τῶν Κυριῶν, τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀρ. 55 ὄρι-
σεν ὡς κατωτέρω τὰς τιμὰς τῶν ἐν αὐτῷ κατασκευαζομένων ὑποδημάτων, ὧν
ἡ κομψότης καὶ στερεότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ τῶν γνωστοτέρων Παρισινῶν.

Μπότες γυναικ.	Σεδρόν δραχ.	21.25	Μὲ Λουσιέν	22.50
»	»	18	»	19.25
»	Χρωματ	92	»	23.25
Σάνες	»	46	»	17.25
»	»	13.50	»	14.75
»	»	15	»	16.85
»	»	17	»	18.25
Γόβες	»	15	»	16.25
»	»	13	»	14.25
»	»	15	»	16.28

Ἡ κομψότης καὶ ἡ στερεότης τῶν γυναικείων ὑποδημάτων τοῦ ἐν τῇ ἡμε-
τέρᾳ πόλει διακεκριμένου τεχνίτου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ εἰς τοιαύτην προή-
χθη τελειότητα, ὥστε ἡ Α. Υ' ἡ Ποιγικίσις Σοφία ἐτίμησε τὸν Ἑλληνα
τεχνίτην διὰ τῆς Ὑψηλῆς πελατείας τῆς καὶ τῆς ὑπερῶου τιμῆς «Ὑποδη-
ματοποιῦ τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Υ' τῆς Πριγκιπέσσης Σοφίας».

— Μὴ ὀμίλῃς περὶ ἐγκλημάτων σου, ὑπῆρξας ὁ κάλλιστος φίλος μου, ὁ
πατὴρ μου!

— Ὅχι, δὲν ἐφέρθη πρὸς σὲ ὡς τοιοῦτος! ἀλλὰ πρόσμενε θὰ διορθώσω
τὰ πάντα πρὶν ἢ σὰς ἀφίσω! Ἄκουσε, καὶ πράξε ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω! Σπεῦσον
εἰς Πῶ, νὰ εὕρῃς τὸν συμβολαιογράφον, οὗτινος θὰ σοὶ δώσω τὸ ὄνομα· εἶπε
νὰ λάθῃ τὴν διαθήκην μου ἢν παρ' αὐτῷ κατέθεσα, καὶ νὰ ἔλθῃ ταχέως. Σπεύ-
σατε ἀμφοτέρω, διότι ὀλίγος καιρὸς μοὶ μένει, ἵνα ἐπανορθώσω τὸ ἀδίκημα, ὅπερ
ἔπραξα.

— ἴσως ἀσκόπως θὰ ἐνοχλήσωμεν τὸν ἄνθρωπον, παρητήρησεν ὁ Πατρί-
κιος. Δύνασαι καὶ μόνος νὰ χαράξῃς μερικάς γραμμὰς καὶ θὰ ἔχωσι τὸ αὐτὸ
κύρος μὲ ὅλα τὰ χαρτόσημα τοῦ κόσμου.

— Ὅχι, ὄχι! ἔχω αἷμα χωρικόν εἰς τὰς φλέβας μου καὶ δὲν πιστεύω
παρὰ τὸ σεσημασμένον χαρτί. Ὑπάγε, τέκνον μου, δὲν θέλω νὰ ἐγερθῶσι δι-
και μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου! Ὀδήγησον ἐνταῦθα τὸν Μαλμπουργέ νεκρὸν
ἢ ζῶντα μὲ τὰ χαρτιά του εἰς χεῖρας!

— Ἦσούσας! ὕπαγε, καὶ κύψας ἠσπάσθη τὸν φίλον του, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ
μόνη παρηγορία του βραδύτερον, ὅτε ἐπιστρέψας δὲν εὔρε πλέον αὐτόν.

Ἀξάματος περιπατητῆς ὁ Πατρίκιος οὐδένα ἐφρόντισε νὰ ταραξῇ, ἀλλὰ πεζῇ
καὶ ταχεῖ βήματι, διηυθύνθη εἰς Πῶ, μὴ ὑποπτευόμενος ὅτι ὄπισθεν αὐτοῦ πα-
ρέμενεν ἡ μήτηρ Σωδάλ, θνήσκουσα ἐκ περιεργείας, καὶ ἤτις προφασίζομένη ὅτι
δὲν περιποιήθη τὸν Γοδεφρουᾶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν
αἰτίαν τῆς αἰρνιδίας ἀναχωρήσεως τοῦ Πατρίκιου καὶ τὰ μεταξὺ αὐτῶ προ-
ηγουμένως λεχθέντα.

Πόσον ὀχληρὰ εἶναι ἡ πάλη αὐτῆ τοῦ βίου, διανοεῖτο, ἐπισκοποῦσα τὰ περὶ
αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ, μηδὲλως μερμνωσα περὶ τῆς πρὸ αὐτῆς μετὰ τοῦ θα-
νάτου γενομένης πάλης! Καὶ ἀπῆλθεν οὐδὲν ἐξιχνιάσασα.

Ὁ Γοδεφρουᾶ, ἀφειδὲς εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ θαλαμηπόλου του, καὶ πρὶν
ἢ, ὡς συνήθως, καλεῖται τὴν σύζυγόν του, ἠσθάνθη ἑαυτὸν καταλαμβανόμενον

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ίστορία τῆς Γυναικός. Τόμος Η'.

Τὴν συνέχισιν τῆς «Ίστορίας τῆς Γυναικός», τῆς ἕνεκα λόγων ὑγείας ἀπὸ πολλοῦ διακοπεῖσθαι ἐπικυβερνομένην σήμερον. Ἰντὶ ὅμως νὰ ἐξυκολουθήσῃμεν συνεχίζονται τὴν δημοσίευσιν τῆς «Ίστορίας τῆς Γυναικός τῶν ἀρχαίων λαῶν», καὶ τὴν κατὰ σειράν τακτικὴν τῶν τόμων ἐκδοσιν προβήνομεν εἰς δημοσίευσιν τοῦ ὀγδόου τόμου αὐτῆς τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν Ἑλληνίδα τοῦ 17ου, 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, εἰς τὴν σύγχρονον ἐν ἄλλοις λόγοις Ἑλληνίδα.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐξεγενηθῇ βεβήτως ἡ προσοχὴ καὶ θὰ κινηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας ἕνεκα τῶν πολυειδῶν δεσμῶν, οἵτινες συνδέουν αὐτὰς πρὸς τὰς ἐπιφανεῖς γυναικεῖας προσωπικότητας τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ἑλλάδος. Ἐλπίζομεν οὕτω ὅτι θὰ θελήσωσιν αὐτὰς νὰ γνωρίσωσι κατόπιν καὶ τὰς γυναῖκας τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων μας, μετ' αὐτὰς δὲ καὶ τὰς τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ἐθνῶν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ οὕτω ἐξεγειρομένου πόθου τῶν πρὸς μελέτην τῆς «Ίστορίας τῆς Γυναικός» ἡ ἐκδοσις τοῦ ὅλου ἔργου θὰ ὑποστηρικθῇ καὶ ὕλικῶς καὶ βιβλίον εἰς συγγραφὴν τοῦ ὁποῖου ἔχομεν καταβάλλει δεκαετηρίδος ὅλης κόπους καὶ μελέτας καὶ τὸ ὅποσον ἀναδεικνύει τὴν ὑπέροχον τῆς γυναικός δράσιν ἀνὰ πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαοὺς θέλει τέλος πάντων δημοσιευθῇ.

Ἀπόπειρά τις εἶχε γίνει πρὸ πολλοῦ ὅπως οἱ εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» κατὰ κειροῦς δημοσιευθέντες βίαι τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων, ἐξ ὧν τριάκοντα μὲν ἡμέτεροι, δώδεκα δὲ περίπου διαφόρων συνεργατιδῶν μας δημοσιευθῶσιν οἱ ἴδιον Λεύκιμα, δαπάναις ὁμογενῶν τινῶν κυριῶν ἐκ Ρωσσίας καὶ Ρουμανίας.

Ὑπὸ σφοδρῶτα τῶν ἄλλων κρίσεως. Ὁ ὑπηρετὴς συνειθισμένος εἰς αὐτὰς ἐκλίσειν αὐθιγῶς τὴν πενθερὰν ἀντὶ τῆς συζύγου.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἤλθε τὸ τέλος, τῆ εἶπε διὰ πνιγομένης φωνῆς . . . ἀλλὰ δὲν θέλω ἢ Εὐγενία νὰ γένη μάρτυς τῆς ἀγωνίας μου ! . . . Μοὶ μένουσιν εἰσεῖτι λεπτά τινὰ καὶ πρέπει νὰ γράψω . . .

Ὅντως, τὸ τέρμα ἤγγιζεν· ὅταν ἡ κρίσις παρήλθεν, οἱ τελευταῖοι μετὰ τῆς ζωῆς δεσμοὶ εἶχον θραυθῆ. Ἄλλ' ὡς τὸ ἐν τῷ κλωθῶ πτηνόν, καὶ πρὸ τῆς ἀνοικτῆς αὐτοῦ θυρίδος διατάζει καὶ ἐπὶ μικρὸν ὑποχωρεῖ, ἐκπεπλημένον διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀχανές, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐδίσταζε ν' ἀποκτῆ. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Γοδεφρουᾶ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ ἑτέρα παράταξις ἐρηγηθῆ αὐτῷ, μολοντί εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὴν στενὴν καὶ μελαίναν τοῦ Χάρωνος ἀτραπὸν.

Μεσημέρια ἐσήμανε. Πέντε εἰσεῖτι θὰ παρήρχοντο ὥραι πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Πατριάρχου. Ἄρά γε θὰ ἔξῃ; Καὶ ἔνευσε τῇ πενθερᾷ του νὰ πλησιάσῃ :

— Εἰπέ νὰ μᾶς ἀφίσουν μόνους, διέταξεν. Ἐλὼ ἀνάγκην νὰ σοὶ εἴπω πράγματα, ἅτινα οὐδεὶς ὀρεῖται ν' ἀκούσῃ· φέρε μοι χάρτιν, μελάνην, καὶ μίαν γραφίδα.

Ἡ συνέντευξις αὐτῆ ὑπῆρξεν βραχεῖα, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν ἡ Εὐγενία προσεκλήθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀθηνοῦς.

Ἐὰν ὁ Γοδεφρουᾶ σπουδαίως ἐφρόντιζε νὰ ἐξοπατῆ τὴν συζύγον του, καὶ ἐκεῖνη ἐξ ἄλλου ἕμερμα νὰ φαίνεται πιστεῦσασα, ἐνῶ ἐγνωρίζε καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας καὶ τῶν κρίσεων καὶ τῶν ἀγωνιῶν αὐτοῦ.

— Δὲν εἶμαι σήμερον εὐαριστήμενη, τῷ εἶπε· Μαζὴ μὲ τὸν φίλον σου, μοῦ ἐκλέφατε τὴν ὥραν μου, ἀλλὰ σὰς συγχωρῶ.

— Μὲ τὸν φίλον σου, νὰ εἴπῃς, διώρθωσαι, ὁ Γοδεφρουᾶ. Μὴ ζηλοτυπῆς, μετ' ἐμοῦ πλέον θὰ μένῃς ἐπὶ μακρὰς ὥρας, ἐκεῖνος μετέβη εἰς Πῶ.

— Λοιπὸν διατὶ ἐβράδυνες νὰ μὲ καλέσῃς; διὰ νὰ στολισθῆς; Νομίζεις, ἀγαπητέ μου Ἀντώνιε, ὅτι εἶμαι τόσον ἀπατητικὴ, καὶ ὅτι δὲν οὐνδιάζω τὰς περιστάσεις καὶ τὴν κατάστασίν σου, ὥστε νὰ σοὶ συγχωρήσω τὸ ἀτημέλητον τῆς περιβολῆς σου μέχρι τῆς ἀνακρῶσεώς σου;

Δυστυχῶς τὸ συνθήροισθὲν ποσὸν δὲν ἐπῆρκει διὰ τὴν ἐκδοσιν, ἵνα δὲ μὴ ἀτελὲς καὶ περιεκομμένον δημοσιευθῇ τὸ ἔργον ἐπεστράφη τότε πρὸς τὰς ἐν λόγῳ κυρίας τὸ πρὸς ἡμᾶς κατ' εὐθεῖαν ἱποσταλὲν χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐδικταλείφθη ἡ ἰδέα τῆς διὰ συνεισφορᾶς ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Ἡ ἀπὸ τῆς προσεγοῦς δὲ ἐβδομάδος ἀρχομένη ἰδίξις ἡμῶν δαπάναις εἰς φυλλάδια ἐκδοσις τῶν «Συγγρ.ων Ἑλληνίδων» ὄχι μόνον ἀναπληροῖ τὸ ἀτελὲς ἐκεῖνο ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ καὶ πλήρη πραγματεῖαν, ἐν ᾗ ἀναδεικνύεται ἡ ὑπέροχος δράσις τῆς Ἑλληνίδος καὶ σημειοῦνται χρυσοῖς γράμματα καὶ εἰς σελίδας ἀθηναικῆς πάντα τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Ἑλλάδι διαπρεψασῶν γυναικῶν.

Ἐκαστον φυλλάδιον ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων εἰς μέγα ὄγδρον τιμᾶται δραχ. 1 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ 1 φρ. χρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἀνώμοτος διὰ τῆς κ. Δ. Καλλιτρονᾶ χρ. φρ 1000 — Οἱ υἱοὶ Καλλιᾶ εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς των ὄρ. 500.

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κ.κ. συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητρίαι οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὅτι ἀποστέλλεται εἰδικὸς εἰσπρακτῶν πρὸς εἰσπραξίν τῶν καθυστερουμένων. Παρακαλοῦνται δὲ ὅπως εὐαρεστούμενοι καταβάλλουν ὅσον τὸ δυατὶν ταχύτερον τὴν μικρὰν ὀρειλὴν των, ἵνα μὴ διὰ τῆς χρονοτριβῆς αὐτοῦ ὑποβαλλόμεθα εἰς μεγάλαν ἀπώλειαν.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετητέχνησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Μουτῶν» ἀριθ. 11 οἰκίαν, ἀπέναντι τῶν γραφείων τῆς «Νέας Ἐφημερίδος».

— Πότε, ἀγαπητή μου, νὰ μὴ κάμῃς πίστωσιν εἰς τοὺς κακοπληρωτάς, εἶπεν ἡ σύζυγος ὁ ετοιμοθάνατος, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του μετὰ παραῶξου σεμνότητος καὶ συστολῆς, ὡς ξένος τις ὀχληρὸς νὰ παράτατο ἐκεῖ ἐμποδίζων τὴν ἐλευθέραν ἐκδηλωσιν τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀπείρου στοργῆς καὶ τρυφερότητός του.

Καὶ ὄντως ὑπῆρχε τις ἐκεῖ, ἰστάμενος μετὰ τῶν δύο συζύγων, ἀόρατος, ἀπηνής, καὶ τὸν ὅποιον μόνον οἱ θνησκοντες ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀντωνίου ἔβλεπον, ἀγγελιοφόρος καταδοκῶν ἐν τῷ σκότει ἄφρονος καὶ πελιθῆς, ἀναμεινῶν τὴν ὥραν νὰ σημάνῃ.

— Τὶ ὥραϊον βῆδον φέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους; Εὐγενία, εἶπεν ὁ Γοδεφρουᾶ παρατηρῶν περιπατῶν τὴν σύζυγόν του.

— Ἀπέσπασε τὸ βῆδον ἐκεῖ ἐν ἡ νεαρὰ γυνὴ, καὶ δίδουσα αὐτὸ τῷ συζύγῳ τῆς ἔλαθε τὴν χεῖρά του ἢν ἠσπάσθη· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων, ἅτινα ἀπέπνιγε θανατίμως πάσχουσα καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐρρίφθη ἐπὶ κηλίδος μελάνης ἣτις ὑπῆρξεν ἐπὶ τοῦ διαφανοῦς δακτύλου τοῦ Ἀντωνίου.

— Πῶς; ἀνέκραξε, τόσον ἀτελῶς σε περιποιοῦνται; Ἐχεις τὸ ὕψος παρημελημένου μαθητοῦ, ἐγὼ λοιπὸν θὰ σοὶ πλύνω τὸν δακτύλον σου.

— Ἀγαπητή μου σύζυγε! τῆ εἶπεν ἐν φθέρῳ, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κομμωτήριον πρὸς ἀναζήτησιν σάπωνος· μὴ ἀνησυχῆς· μένον νὰ σε ἴδω ἀκόμη σιγμῆς τινος, νὰ παραλάβω μαζ' ἡμεῖς τὴν ἀγγελικὴν σου εἰκόνα, . . . καὶ ἀναπαυθεὶς ἐπὶ μικρὸν εἶπε τὰς ὑστάτας; αὐτὰς λέξεις, ἅς ὤρεται νὰ ἐνθυμηθῇ ἡ Εὐγενία ἡμέραν τινά.

— Ἀγαπητέ θησαυρέ μου, ἄφησε τὴν κηλίδα αὐτήν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι, ὡς ἀπόδειξις ὅτι ἀπέδωκα πρὸς τοὺς προσφιλεῖς μου τὸ ὕστατον τῆς στοργῆς μου δαίμα, ἵνα εἶναι εὐτυχεῖς μετὰ τὸν θάνατόν μου! Εὐγενία, νὰ μοὶ ἀφίσης τὴν κηλίδα τούτην νὰ τὴν φέρω μαζ' ἡμεῖς· θὰ μοὶ λέγῃ ἐν τῷ τάφῳ ὅτι ἐπραξα τὸ καθήκον μου, θὰ εἶναι ἡ σφραγὶς ἢν ἔθεσα ἐπὶ τοῦ διαβατηρίου μου! Θέλω νὰ φύγω μὲ μελανωμένον τὸν δακτύλον!

(Ἀκολοῦθε).